

תורה אור השלם

הגהות הב"ח

גליון הש"ס

מוסף רש"י

רַב גַּסִּים גֵּאוֹן

רבינו חננאל

דאָספּאָדעס: להודיעו שלח נגטירותא יתירתא לגביה או לא: **הלכה** נגטירותא יתירתא: **יולא** באפסר. א בקשירה בעלמא לא דילמא שלחא מתנתקת לכלא ולכלא כשמושקין אותה וואס לאמאי ארבע אמות צדשות דברים: **הרים**: **החז** זה **בזונה**. שקער שער זקנה כמין נקב ותחז האפסר לתוכו: **מנפחא**. מתנתקת וקופלת אנה ואנה לצדו מידו: **נאיב** לה. הוקן שגמלש השער ומלכיה: **סן** **הסם**. בסוף פרקין" ולא פרה צרועה שצין קרינה: **לנוי**. שזועבה וקולעה שגלגלו צין קרינה כמין קיעה מקרין לקרן ואינו ארוחא זה: **לשמר** שארוחא זה: **אסור**. דפרי מינטרא צלא אחיה אלא מוליכה לפניו וקסבר נגטירותא יתירתא משוי הוא: **ושמר מוסר**. קסבר נגטירותא יתירתא לאו משוי הוא: **ארבע** **בהמות**. וקס"ד דהכי קאמר באפסר יולאוח ולא מחטס אלאמא נגטירותא יתירתא משוי הוא: **ומאי חוים**. דמסמית הא דשמואל מקמיה הדיא כמי הדיא מקמי הא: **דאספסר**. בהדיא דשמואל הוא דשרי וההוא דמתליפין כדלוקימנא דלא (ה) למעוטינהו מחטס אלא למעוטי נגאקא מאפסר דלא מינטרא ציה: **קשרה** **עצלה**. לפרה אדומה: **במסורה**. **במוליכה מעיר לעיר**. וקסס פרה פונה למקום מרבץ שלה וצריך לארוחא כשמוליכה לעיר אחרת ולא נגטירותא יתירתא הוא אלא אורחא הדיא: **שאני פרה**. אדומה: **דדמיה וקירס**. וצעי נגטירותא יתירתא כשמולידה: **יולאין כרוכין**. הלצועה סביב צוראין ואע"פ שאינו ארוחא לאו משוי הוא דלגוי נמי אורחאיהו הוא: **נמשצין**. שמושכה צרועה הקצועה בצטבעת השיר: **יולאין נמשצים**. דנגטירותא אורחא הוא: **ואין יולאין כרוכים**. דלגוי לאו אורחא הוא: **כרוכין לימשץ**. כרוכים צריח שיכול להכניס ידו בין הכרך לצוראין אי יניח מעט מן הצבל שלח צחא לצרוח ימרה ויאחזנה: **מולאוס**. פרדות: **דאי ס"ד רב דימי נמשצין לחוד קאמר**. אבאל כרוכין לא ולא אחא לאשמעיין אלא דמולאות משממרות באפסר ולא הוי משוי להו: **מדרב יהודה אמר שמואל נפקא**. דקס"ד דקיבלי רבי מיינה דרבי שמעאל צדיב יוסי: **טבעה** **ארי**. שנותן באצבע לגוי: **טמאה**. דתכשית הוא. וממדין יליפין דמנה בהן תכשיטין אצודה ואמיד וגוי ואכולהו קאי תתמוא אחס ושצויס (במדבר לא): **טבעה** **בהמה**. כגון שיר: **טבעה** **כלים**. כעין שעושין בראש ידות הכלים: **ושאר** **כל הטבעות**. כגון העשויות ללדת טהורות

אויצמריך להו דאי מדרב יהודה
קמ"ל דרב דימי ואי דרב דימי
דרב שמואל בר (רב) יהודה; ו
טומאה ניהו והתנן ^ימבעת אר

יק י"ב טבעת אדם טמאה, טבעת בר

ונתי: צפרומצ'א. מי הוי
טונניא. ולא איכפת לן אי הוי
תחזו בחקיקת קרן אצל
הה מתוך שראשה דק והיא

דאיתותב דעתיה א"ל חמור שעסקיו רעים כגון זה מהו לצאת בפרומביא בשבת א"ל הכי אמר אבוכך משמיה דשמואל הלכה כחנניא תנא דבי מנשיא *עז שחקק לה בין קרניה יוצאה באפסר בשבת בעי רב יוסף תחב לה בוקנה מהו כיון דאי מנתח לה כאיב לה לא אתיא לנתוחה או דילמא זימנין דרפי ונפיל ואתי לאתויי ד"א ברה"ר תיקו⁶ תנן התם ולא ברצועה שבין קרניה אמר (ליה) ר' ירמיה בר אבא פליגי בה רב ושמואל חד אמר רבין לנוי בין לשמר אסור וח"א לנוי אסור ולשמר מותר אמר רב יוסף תסתים דשמואל הוא דאמר לנוי אסור לשמר מותר דאמר רב הונא בר חייא אמר שמואל הלכה כחנניא א"ל אביי אדרבה תסתים דשמואל הוא דאמר בין לנוי בין לשמר אסור דאמר רב יהודה אמר שמואל מחליפין לפני רבי של זו בזו מהו אמר לפניו ס"ר ישמעאל בר' יוסי כך אמר אבא ד' בהמות יוצאות באפסר הסוס הפרד והגמל והחמור לאו למעוטי גמל בחטם סמי הא מקמי הא ומאי חזית דמסמית הא מקמי הא סמי הא מקמי הא⁷ (דראשכחן שמואל הוא דאמר לנוי אסור לשמר מותר דאתמר) רב חייא בר אשי⁸ אמר רב בין לנוי בין לשמר אסור ורב חייא בר אבין⁹ אמר שמואל לנוי אסור לשמר מותר מיתיבי קשרה בעליה במוסרה כשרה ואי ס"ד משאוי הוא יאשר לא עלה עליה עול אמר רחמנא אמר אביי במוליכה מעיר לעיר רבא אמר שאני פרה דדמיה יקרין רבינא אמר יבמורד¹⁰ הסוס בשיר וכו'; מאי יוצאין ומאי נמשכין אמר רב הונא י"א יוצאין כרוכין או נמשכין ושמואל אמר יוצאין נמשכין ואין יוצאין כרוכין במתניתא תנא יוצאין כרוכין לימשך אמר רב יוסף חזינא להו לעיגלי דבי רב הונא יוצאין באפסריהן כרוכין בשבת כי אתא רב דימי אמר ר' חנניא מולאות של בית רבי יוצאות באפסריהן בשבת איבעיא להו כרוכין או נמשכין ת"ש כי אתא רב שמואל בר יהודה א"ל חנניא מולאות של בית רבי יוצאות באפסריהן כרוכים בשבת אמרנה רבנן קמיה דרב אסי הא דרב שמואל בר יהודה לא צריכא מדרב דימי נפקא דאי ס"ד דרב דימי נמשכין קאמר מדרב יהודה אמר שמואל נפקא דאמר רב יהודה אמר שמואל מחליפין היו לפני רבי של זו בזו מהו אמר לפניו ר' ישמעאל בר' יוסי כך אמר אבא ארבע בהמות יוצאת באפסר הסוס והפרד והגמל והחמור אמר להו רב אסי נפקא הוה אמינא אמר לפניו ולא קיבלה מיניה ווה אמינא ה"מ נמשכין אבל כרוכין לא קמ"ל זיין עליהן וטובלן במקומן; למימרא דבני קבולי טמאה ויטבעת בהמה וכלים יושאר כל הטבעי

ה' וכלים ושאר כל הטבעות אשה לאשה. מוס' הרא"ש. ל. ואי

אמר שמואל הֲלָבָה בַּחֲנָנִיא. פֶּרֶא^ח הִלְכָה כִּרְבִּי דְאִמֵּר בִּין לָנוּ
בִּין לִשְׁמַר אֲסוּר מִדְּמַשְׁנִי אֲבִי וְרַבָּא וּרְבִינָא דְהוּוּ בְּתַרְאִי
אֲלִיבֵיהִי הֵיכָא דְקִסְרָה בְּעֵלִיה בְּמוֹסְרָא^י וְעוֹר דְּקִינִיל^א הִלְכְתָּא כִּרְבִּי
בְּאִסּוּרֵי הִלְכָּא אֲמַר הֵרֵב פּוֹרִי^ת דְּכָל נְטִירוֹתָא יִתִּירָתָא אֲסוּר כְּגוֹן
פֶּרָה בְּאִפְסָרָא^י וּבְכָל נְוִי בְּזִמְהָ אֲסוּר
לֵאֵלֹת וּמֵיהוּ עֲגִילִי^י יוֹאֲלֹת בְּאִפְסָר
כְּדִאֲמַר בְּסֻמוּי^י יוֹאֵל סוּם בְּרַסָּן
דְּאוֹרְחִיָּה בְּזִכִּי אִין בְּאִפְסָרָא^י אֲבָל
בְּשֵׁינִים בְּרַסָּן וּבְאִפְסָר אֲסוּר וּמוֹתֵר
לְהֵשִׁים הֶרְסָן אִין אֲפִסָּר בְּרֵאשׁ הַסּוּם
בְּשַׁבַּת וְאִין צוֹ אִסּוּר טַלְטוּל דְּמוֹק
הוּא לְזִמְהָ וְאִדָּם הִמְנִיגָא סוּם
בְּרֵשׁוֹת הַרְבִּים יִזְהַר שְׁלָא יוֹאֵל רֵאשׁ
הַחֲצֵל מִתַּחַת יְדוֹ טַפַּח וּמָה שְׂבִין יְדוֹ
לְסוּם יִגְבִּיהָ מִן הַקֶּרֶקַע טַפַּח דְּהִבִּי
אֲמִרְנִין לְקַמֵּן בְּפִרְקִין^י וּמוֹתֵר לְכַרְוֹךְ
חֲצֵל אֲפִסָּר כְּדִי יוֹאֵר אֲבִיבִיָּה
וּלְזִמְהָ דְּהֵאָס^י עֲגִילִי בְּרֵב הוֹנָא וּמוֹלֵלוֹת
שֶׁל צִית רִצִּי יוֹאֲלִים כְּרוֹכִין:

אדרבה תסתים דשמואל הוא
דאמר כו'. תימה
לרשב"א מה ראייה מייתי מדאמר
שמואל מחליפין לפני רבי כו' ללכאורה
משמע דהא דקאמר לעיל לא למעוטי
נאקה באפסר דכל זה מדברי שמואל:
קשרה בעליה במזבחה. הוה
מזל לשנוי הא מני חגיגה
היא^א והא דמשמע צריש הכונס
(צ"ק נה): דמוסרה שמירה פחותה היא
היינו דוקא צבור: **א' יוצאין** ברוכין.
פ"י בקונני' דמכין לנוי וכן פירש
במתניתין וקשה לרשב"א ולהרצ
פור"ט לעילי' משמע דלנוי לכ"ע
אסור ומיכן הרצ פור"ט דנחא פליגי
דרב הונא סבר דנעירותא נמי איכא
בכרוכין שאס רוחא הבהמה לצרוח
יתפסנה בכריכת האפסר ולא הוי משו
ושמואל סבר בכרוכין לא הוי נעירותא:
במתניתא תנא ברוכין לימשך.
^ברב הונא מתח^א
כרוכים^א לימשך^ב שיש חלל בין אפסר
לצורר שהוא נוטל לימשך^א שיש חלל
ושמואל סבר לימשך דוקא^ב שיש חלל
תלוי באפסר: ^ג**בבאין** מגוי אדם
לנוי בהמה. פירש"י וצעודו לאדם
נטמא^א ובחנם פירש כן דאפילו אחר
שיחדו לבהמה מקבל טומאה שאינו
עולה מלקבל טומאה מכאן ואילך אלא
בשינוי מעשה דמוכח בצ"ק דסוכה
(דף יג. א.): גזי קורא דאכילה ונמלק
ספיקו^א ורש"י בעצמו פירש כן צריש
במה אשה (קמץ נמל) ^ב^א ורופת שאור
שיחדו לשיצה דאמר^א טהור^ב אורי

דמיייר כּשׂים טײַווי מעשׂה:
 ײַמזױן עײַהם במקומן. ^כאָטערײַן
 לאַשמעײַן במקומן ^כדלָא
 חײַשײַן שׂמא תּפּול זױזא על דּהּזמּה
 ופּסלױ ^כדּתּן במסכּת פּרה (פ״ב ז״א)
 נחכוון לאזות על האַדס וזױזא על
 דּהּזמּה אָס יֵשׁ כּאָזױ [לָאָן] יֵשׁנָה ^כ:
 ײַמזױבֿלײַ במקומן. הקשׂה ר״ר
 אַלעזר אַמאִי לאַ מקשׂה
 הֵכא טצילה מאָן דּכּר שׂמיה כּדפּרײַך
 כּרײַשׁ כּזמּה אַשׂה (דף טו.) אַמאִי דּתּן
 וּלֵא תּעבּול עד שׂמּרפּס ^כותּיכּר ר״ת
 דּהּכּא לאַ פּרײַך מֵשׁוס דּמִתּנײַ
 כּדײַן כּלײַס שׂמחלָק כּײַן כּלײַ לֵכּלײַ וּזְיֵז
 מוּתּר לָאָתּ כּוּ וּזְיֵז אַסּור וּזְיֵז
 דּקײַטע יוֹלָא כּבּק שְׁלױ וּזְיֵז יֵשׁ כּוּ כּײַת
 פּרײַך שׂפּיר טצילה מאָן דּכּר שׂמיה ^כ:
 וּזְיֵז

אשה לאשה. מוס' הרא"ש. 7. ואי הוה אשמועינן בדין טבילת הכלי כי הכא לא הוה

עין משפט
נר מצוה

ה א ב מיי פ"ח מהל' שבת
הלכה יא:
ג מיי שם סגול לארץ סה
טו"ש"ע אר"ח סה
ספיק ח:
ד ז מיי שם ופ"א מהל'
פירא אדומה הלכה ז' סגול
שפין רגל טו"ש"ע אר"ח ס'י
סה ספיק ד':
ח ה (מיימ) פ"ב מהל' שבת
הל' ח' טור וט"ש"ע שם
ספיק ח:
ט ז מיי פ"ח מהל' סליס
הלכה ו:
י ז שם הלכה ז'
יא ח שם הלכה ט':

מוסף תוספות

[illegible]